

DIENRAŠČIO LAISVĖS KONCERTAS

Puiki programa, linksmi šokiai po programos

STEFAN KOZAREVICIUS,
baritonas, ukrainietis,
operų dainininkas.

AMILIJA
JESKEVICIUTE-YOUNG,
sopranas, operų solistė.

RICHARD BARRIS,
Akordionistas,
iš Dedham, Mass.

GERTRUDE RASKAUSKAS,
sopranas iš Waterbury, Conn.
Žymi koncertų dainininkė.

GEO. KAZAKEVICIUS,
Aido Choro mokytojas.

Sekmadienį Spalių- Oct. 29

LIBERTY AUDITORIUM

110-06 ATLANTIC AVE., RICHMOND HILL, N. Y.

Programoje taipgi dalyvaus AIDO CHORAS
vadovaujamas George Kazakevičiaus

Šokiams gros George Kazakevičiaus Orkestra
amerikoniskus ir lietuviškus kavalkus

Koncertas prasidės 3:30 val. po pietų. Po koncerto šokiai.

Sėdynės rezervuotos, prašome iš anksto įsigyti įžangos bilietus. Koncertui įžanga \$1.50. Vien tik šokiam
įžanga 75c. Visų Laisvės patrijų prašome kviesti savo draugus ir pažįstamus į dienr. Laisvės koncertą.

LEVAS TOLSTOJUS

VAIZDAI IŠ KARIŠKIŲ GYVENIMO

— 7 — MISKO KIRTIMAS. — *Juokerio pasakojimas.* 10-19-50

(Tąsa)

„Kliudė, broliukai mano,” sunkiai pratarė balsas, kurį aš pažinau. Tai buvo Velenčukas. Jis gulėjo aukštelninkas tarp pirmagalio ir pabūklų. Krepšys, kurį jis nešiojo, buvo nuneštas į šalį. Jo kakta buvo kruvina, ir dešine akimi ir nosimi tekėjo tiršta raudona srovėlė. Sužeistas buvo į pilvą, bet iš žaizdos beveik nebėgo kraujas; o kaktą jis prasimušė krisdamas į kelmą.

Visa tai man paaikšėjo daug vėliau; pradžioje aš temčiau tik kažkokią neaiškią masę ir baisiai daug, kaip man pasirodė, kraujo.

Nė vienas iš užtaisančių pabūklų pareivių nepratarė nė žodžio, tik naujokas pramurmėjo kažką panašaus į „žiūrėk tik, kruvinas”, ir Antonovas apsiblausęs piktai krunktelėjo; bet iš visko galima buvo pastebėti, kad mintis apie mirtį šmėkstelėjo kiekvieno širdyje. Visi daug vikriau ėmėsi darbo. Pabūklas vienu akimirksniu buvo užtaisytas, ir vadovas, nešdamas kartę, bent per porą žingsnių išsilenkė tos vietos, kur vis dejuodamas gulėjo sužeistasis.

VIII

Kiekvienas, buvęs kautynėse, tikriausiai yra pajutęs keistą, nors ir nelogišką, bet stiprų jausmą — biauřėjimąsi ta vieta, kurioje kas nors buvo nukautas ar sužeistas. Šitam jausmui pradžioje pasidavė ir mano kareiviai, kai reikėjo pakelti Velenčuką ir pernešti į privažiavusį vežimą. Ždanovas piktai priėjo prie sužeistojo, nežiūrėdamas jo sustiprėjusio riksmo, paėmė jį už pažastų ir pakėlė. „Ko stovit! Imkit!” suuko jis, ir tuojau sužeistąjį apsupo bent dešimt net ir nereikalingų padėjėjų. Tačiau vos tik pajudinus iš vietos, Velenčukas ėmė baisiai rėkti ir draskytis.

— Ko rėki, kaip kiškis! — tarė šiurkščiai Antonovas, laikydamas jį už kojos; — o ne, tai išmesim.

Ir sužeistasis iš tikrųjų aptilo, tik retkarčiais maldaudamas: „Och, galas man! O-och, broliukai mano!”

Kai jį paguldė į vežimą, jis net nustojo dejuoti, ir aš girdėjau, kad jis kažką kalbėjo su draugais — matyt, atsisveikino — tyliu, bet aiškiu balsu.

Kautynėse niekas nemėgdavo žiūrėti į sužeistąjį, ir aš, instinktyviai skubėda-

mas atsitraukti nuo šio reginio, įskaičiu greičiau vežti jį į perrišamąjį punktą ir nuėjau prie patrankų; tačiau po keleto minučių man pasakė, kad Velenčukas šaukia mane, ir aš priėjau prie vežimo.

Vežime, nusitvėręs abiem rankom už briaunų, gulėjo sužeistasis. Sveikas platus jo veidas per keletą sekundžių visiškai pakito, jis tarsi suliesėjo ir pasenėjo keleriais metais; jo lūpos buvo plonos, išblykusios ir suspaustos su regimu įsitempimu; skubrus ir bukas jo žvilgsnis pasikeitė į kažkokį aiškų, ramų švytėjimą, ir ant kruvinos kaktos bei nosies jau ryškėjo mirties bruožai.

Nežiūrint į tai, kad menkiausias sujudėjimas jam buvo nepakeliama kančia, jis prašė nuimti nuo kairės kojos ryšėlį su pinigais.

Baisiai sunkų jausmą sukėlė man jo nuogos, baltos ir sveikos kojos reginys, kai nuo jos nutraukė batą ir atrišo ryšėlį.

— Čia trys monetos ir pusrublis, — tarė jis man tuo metu, kai aš ėmiau ryšėlį: — pasaugokite juos.

Vežimas buvo bevažiuojas; tačiau jis sustabdė.

— Poručikui Sulimovskui siuvau milinę. Jie man davė 2 monetas. Už 1½ pirkau sagų, o pusė guli pas mane maišelyje su sagomis. Atiduokite.

— Gerai, gerai, — tariau, — pasveik, brolai!

Jis neatsakė man, vežimas sujudo, ir jis vėl pradėjo dejuoti ir vaitoti baisiau-

siu, širdį veriančiu balsu. Tarsi baigęs šio pasaulio reikalus, jis jau nebematė reikalo valdytis ir tarėsi galįs sau šitaip pasilengvinti.

IX

— Tu kur? Sugrįžk! Kur tu eini? — surikau aš naujokui, kuris, pasikišęs po po pažastim savo atsarginį degiklį, su kažkokia lazdele rankose, šalčiausiai žingsniavo paskui ratus, vežusius ligonį.

Tačiau naujokėlis tik tingiai pažvelgė į mane, sumurmėjo kažką ir ėjo toliau. Turėjau pasiūsti kareivius jį atvesti. Jis nusiėmė savo raudoną kepuraitę ir kvailai šypsodamasis žiūrėjo į mane.

— Kur tu ėjai? — paklausiau.

— Į stovyklą.

— Ko?

— Kaipgi — juk Velenčuką sužeidė, — tarė jis, vėl šypsodamasis.

— O kas gi tau? Tu turi čia likti.

Jis nustebęs pažvelgė į mane, paskui šaltai nusigrįžo, užsidėjo kepurę ir nuėjo savo vieton.

Bendrai imant, kautynės praėjo laimingai: kazokai, kaip girdėti, šauniai atakavo ir paėmė trejetą totorių lavonų; pėstininkai apsirūpino malkomis ir nustojo iš viso tik šėsių sužeistųjų; artilerijoje išėjo iš rikiuotės iš viso tik vienas Velenčukas ir du arkliai. Užtat iškirto bent trejetą varstų miško ir taip išvalė vietą, kad jos pažinti nebuvo galima: (Daugiau bus)

KIEK GALIMA TIKĖTIS
DAR GYVENTI

(Tąsa nuo 5-to pusl.)

54	21
55	20
56	19
57	18
58	18
59	17
60	16
61	16
62	15
63	14
64	14
65	13
66	13
67	12
68	12
69	11
70	11
71	10
72	10
73	9
74	9
75	8
76	8
77	7
78	7
79	6
80	6

East Liverpool, Ohio. — 28 tūkstančiai gaminančių puodus darbininkų išgavo algos-pakėlimą po dešimtuką valandai.

